

[Lawaetz]

re ind og samtidig bibeholde et højt serviceniveau?

Læses denne redegørelse rigtigt, ville en total offentliggørelse i virkeligheden være til gavn for discountbutikkerne og til skade for den lille købmand, og det er vel egentlig ikke meningen. For der står faktisk sort på hvidt, at der er en prismæssig fordel ved at handle i discountbutikker. Det er i øvrigt noget, enhver husmor ved i forvejen. Man kan kort og godt i dag vælge lave priser, et begrænset varesortiment og ingen service eller lidt højere priser, bredere varesortiment og bedre service. Det er en nedvurdering af samtlige husmødre og øvrige indkøbere i Danmark at tro, at de ikke selv kan tage stilling til, hvor de helst vil handle.

Fremskridtspartiet er imod barnepigementalitet fra det offentlige også i denne forbindelse. Vi tror på den frie konkurrence, som i dag er knivskarp, enten hr. Gade eller andre tror det eller ej, og vi freder om menneskers ret til selv at bestemme mest muligt, også hvor de har lyst til at købe deres varer.

Lad det være helt klart, at fremskridtspartiet ikke går ind for offentliggørelse af denne redegørelse. Vi kan godt lide en form for åbenhed om samfundsvigtige problemer, men denne efter vor mening helt overflødige redegørelse har vi intet tilovers for.

Under denne debat ligger det samtidig i luften, at regeringen stiller i udsigt at fremsætte et lovforslag, der vil flytte ankeinstansen vedrørende monopollovgivningen fra industriministeren til monopolankenævnet. Jeg vil tillade mig at betragte et sådant ændringsforslag som værende ikke just regeringens helt store livret, men simpelt hen en afværgemanøvre over for socialdemokratiet og dets eventuelle trosfæller. Det skal derfor være sagt lige så klart fra talerstolen, at en eventuel støtte til industriministeren i dag ikke er ensbetydende med, at fremskridtspartiet vil stemme for en lovgivning, som vi endnu ikke kender. For fuldstændighedens skyld skal jeg tilføje, at vi i princippet ikke er tilhængere af at forflygtige en ministers ansvar, ligegyldigt hvad han hedder. Med de gyldne kæder følger et ansvar, man må leve op til.

I almindelighed vil jeg sige, at vi i fremskridtspartiet har mere tilovers for den frie købmand end for de store, ofte internationalt finansierede discountforretninger. Man kan

måske i denne forbindelse undre sig over, at monopoltilsynet ikke laver en undersøgelse på FDB og deres mere eller mindre mærkelige transaktioner, men FDB lever vel under socialdemokratiets beskyttelse, så det er nok noget helt andet.

Slagter man fortsat den frie og den lille købmand, vil der opstå store problemer for det lille samfund, som også andre har været inde på, ikke mindst for de små øsamfund. Man kører i dag gerne 50 km og bruger benzin for at slæbe billige varer hjem fra et supermarked, men får man uventede gæster til en weekend, ja, så kan man godt bruge den lille købmand. Men en skønne dag er han væk, og så vil man savne ham. Og det nære samfund vil miste noget.

Lad mig slutte med rent partipolitisk at sige, at fremskridtspartiet havde det væsentlig nemmere før, da vi kunne bruge vores kræfter på at bekæmpe socialisme, socialisering, ØD, fagforeningsdiktatur osv., en årække endda som Danmarks næststørste parti. Nu har vi en dobbelt opgave: vi vil stadig kæmpe mod alt det, vi ikke tror på, vi vil stadig kæmpe for skattelettelser og imod offentligt overforbrug, vi vil stadig kæmpe for landets økonomi og for det frie menneske, men vi skal samtidig ind imellem støtte en regering, som vi ikke altid er enig med. Vore 15 mandater har fået en betydning, som jeg tillader mig at minde regeringen om. Sagt på en anden måde: det vil være klogt af regeringen ikke alene at leve op til de løfter, den har givet os, men også at spekulere på, hvor mange gange vi kan tolerere, at man blæser os et stykke og laver forlig med socialdemokratiet. Lad mig som eksempel til forståelse nævne landbrugsaftalen og pensionsbeskattningen.

Regeringen vil gerne sidde længe. Det må den også godt, men ikke for enhver pris. Vi kan ikke lide socialdemokratiets gentagne forsøg på at få regeringen i mindretal. Vi kan ikke lide socialdemokratiets enorme meningsskifte fra regeringsparti til opposition. Det er destruktiv politik. Men vi kan heller ikke lide, at regeringen bliver for selv sikker og overlegen over for de partier, den er nødt til at støtte sig til, når det kniber.

Det er set med mine øjne en lille sag, vi drøfter her i dag, men stor eller lille, den er rejst af de tre partier til venstre for midten, måske ikke særlig sagligt, men, som jeg be-